

دادپه‌ره‌ری

ساق چروبه‌ک
له فارسییه‌وه: مه‌زه‌هر ئیبراهیمی
(سنه)

ئه‌سپه‌ گالیسکه کیشه‌که که‌وتبووه نی‌و جوگه‌ ری‌خیک و قه‌له‌می ده‌ست و کاسه‌ئه‌ژنۆی ورد بووبوو. له ژیر پیسته‌ خه‌نه‌بییه‌که‌یه‌وه جوان دیار بوو ئیسکی قه‌له‌می ده‌ستیکی ده‌رچووبوو و خۆینی لیوه‌ ده‌چۆرا. پی‌شهی ئانی‌شکی ده‌سته‌که‌ی تری به‌ ته‌واوی له‌ جمگه‌ ده‌ره‌اتبوو و ته‌نیا ئه‌و چه‌ند ده‌مه‌اری تا دوایین سات ئه‌مه‌گناسی له‌شی بوون، رایانگر‌تیوو. سمی ئه‌و ده‌سته‌ی له‌ قه‌له‌مه‌وه‌ شکابوو، بۆ ده‌روه‌ هه‌لگه‌رابوووه‌ و ناله‌ بریسکه‌داره‌ سواوه‌که‌ی که‌ به‌ سنج بزمار راگیر کرابوو، له‌ سه‌ره‌وه‌ی ده‌بینرا

ئاوی جوگه‌که‌ به‌سه‌ترابوو و ته‌نیا گه‌رمی له‌شی ئه‌سپه‌که‌ بریک سه‌هۆلی ده‌وروبه‌ری تواندبووه‌وه‌. لیلاوی پیسی خۆیناوی هه‌موو له‌شی داپۆشیبوو، هه‌ناسه‌ی سوار بووبوو. په‌ری لوتی په‌یتا په‌یتا ده‌ئاوسا و فش ده‌بووه‌وه‌، نیوه‌ی زمانی له‌لای کلیل بووه‌کانییه‌وه‌ وه‌ده‌رکه‌وتبوو. که‌فی خۆیناوی ده‌ور ده‌می گرتبوو. یاله‌کانی به‌شپۆیه‌کی خه‌ماوی ر‌ژابوونه‌ ناوچه‌وانی و دوو خۆل‌پ‌ژ و کر‌یکاریکی ر‌ییوار که‌ جلی کۆن و بی‌ پله‌ و نیشانی سه‌ربازی له‌به‌ردابوو و کلاویکی سه‌ربازی ناپوو سه‌ری ده‌یانویست له‌ جوگه‌که‌ ده‌ربیتن.

یه‌ک له‌ خۆل‌پ‌ژه‌کان که‌ خه‌نه‌یه‌کی خه‌ستی له‌ده‌ست دابوو گوتی: "من کلکی ده‌گرم و ئیوه‌ش هه‌ر کامتان قاچیک‌ی بگرن و به‌ یه‌کجاری هه‌لیب‌رین، ئه‌مجا به‌سه‌ته‌زمان، به‌رگه‌ی ئیش ناگریت و ناتوانی ده‌ستی دانیه‌ته‌ زه‌وی، بۆیه‌ ئازا هه‌ل‌ده‌به‌زی؟ ئه‌وسا ئیوه‌ خیرا قاچه‌کانی به‌ر دهن و منیش کلکی ویل ده‌که‌م. خۆ له‌سه‌ر سنج قاچ ده‌توانی راوه‌ستی، وه‌نیه‌؟ ئه‌و ده‌سته‌ی زۆر نه‌شکاوه‌. چۆنه‌ مریشک له‌سه‌ر دوو قاچ ئه‌وه‌ستی، ئه‌م ناتوانی خۆی له‌سه‌ر سنج قاچ راگیر؟!"

کابرایه‌ک به‌ چاویلکه‌یه‌کی ره‌نگی و جانتایه‌کی چه‌رمی قاوه‌بی بن بالییه‌وه‌، هاته‌ گۆ و گوتی: "مه‌گه‌ر ده‌بی وا ده‌ربیتن؟ ئیوه‌ ده‌بی بینه‌ چه‌ند که‌س و هه‌مووتان پیکه‌وه‌ له‌ زه‌وی ب‌رین و بیه‌یتنه‌ سه‌ر پیاده‌رییه‌که‌."

یهک له سه برکه ران که دهستی مندالیکې له نیتو دهستدا بوو، ددنگی هه لبرې: ئەم به سته زمانه نیتر به که لکی خاوه نه که ی نایه. ده بې فیشه کیکې پتوه نیی و ته واو" پاشان رووی له پولیسیکې کلۆلی لای پیاده پتیه که کرد که خه ریکی چۆنه رخواردن بوو و گوتی: "ته ری کاکې پولیس خو تۆ ده مانچه ت پتیه، بۆ نایکوژی؟ به سته زمانه زۆر نازار ده چپزی."

پولیسسه که هه روا که نیوهی گرووی له چۆنه ناخرابوو، به تیزه وه گوتی: "ناخر گه وره م! فیشه ک بۆ دزه؛ ئەوجا، بگره هه روا که ده فهرموون کوشتم، کارم به رۆژی قیامهت و پرسیار و وه لامي ئەو دنباش نییه؛ به لام چی به حکوممهت بلیم؟ ناخر له منی نه زانکار ناپرسن فیشه که که ت چی لی کردوه؟"

مه لایه کی میزه ره له سه ری که لپوس له کۆل گوتی: "باوا ئەو ناژده له گرفتیک واشی نییه. خوا هه لئاگرئ بیکوژن، بۆ به یانی چاک ده بیتته وه. دواي نه ختیک مۆمیا یه". سه برکه ریکی رۆژنامه به دهست که تازه گه یشتبووه ئەوی، پرسی: "ئه وه چ بووه؟"

پیاویکی سه بیلکیش وه لامي دایه وه: "به خوا نازانم، من خه لکی ئەم گه ره که نیم. ریتوارم."

چۆنه رفروشتیک به دم گرتنه وهی چۆنه ر بۆ کریاریک، پیی وت: هیچی، ماشین لیبی داوه و سه قهت بووه. به سته زمانه له به یانیه وه که وتوه ته نیتو ئەم چلپاوه و خه ریکه گیان ده دا، کهس لیبی ناپرسی. ئەمه."

پاشان قسه که ی بری و به کریاریکی گوت: "یهک قه ران"، ئینجا هاواری کرد: "قه ن بې کوپینم هه یه! سه بری به قه رانی."

دبسان کارای رۆژنامه به دهست پرسی: "باشه ئەمه خاوه نی نییه؟"

پیاویکی که له گه تی کۆت چه رمی له بهر، که شپوهی شۆفیتری ددها و شالیکې که سکی به دور مله وه بوو، وه لامي دایه وه: "چۆن خاوه نی نییه. ناخر ئە کرئ بې خاوه ن بې؟ هه ر که وه له که ی پانزه تمه ن ته هیتنی. عه ره بانه چیه که ئیستا لیره بوو؛ پیم و ابی چوه عه ره بانه که ی دانئ و بگه ریتته وه."

ئه و منداله ی دهستی له نیتو دهستی باوکیدا بوو، سه ری هه لبرې و گوتی: "بابه گیان، عه ره بانه چیه که عه ره بانه که ی به چی بردوه ته وه، ئەوه نییه ئەسپه که ی

مردوه؟" کابرایه کی چاویلکه داری ته رپۆش، پرسی: "ته نیسا دهسته کانی شکاون؟"

ئه و پیاوه که له گه ته ی له شۆفیتر ده چوو و شالیکې که سکی به دور مله وه بوو، وه لامي دایه وه: "گالیسکه چیه که ئە بیوت په راسووی ورد بووه."

تۆزقاله هه لمیک له کونه لووتیه وه ده هاته دهر، هه موو له شی هه لمی لی هه لده ستا، په راسووی له ژیر پیسته وه ده بینرا، سه ر سمتی به قه د له پی ده ستیک داخ کرابوو، بان مل و چند شوتینیکې تری له شی، قوراوی بوویون، پیستی له چند جیگاوه، چلی ده وه شاندا. له شی به توندی ده له رزی، قهت نه یه نه لالاند. سیمای هیدی و بې پارانه وه بوو؛ سیمای ئەسپیکې ساغ که به چاوی ناوه لالا و بې ئەسرینه وه، سه بری جه ماوه ری ده کرد.

سه رچاوه:

انتری که لوطیش مرده بود و داستان های دیگر / صادق چوپک؛ به انتخاب کاوه گوهرین. تهران: انتشارات نگاه، ۱۳۸۳.